

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: L. T. V., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem P.
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 87/130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-73526-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. MV-

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

73526-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 5. 2018, č. j. OAM-27284-32/DP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím správní orgán výrokem I. zamítl žádost žalobkyně a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neplní účel, pro který jí byl pobyt povolen, a výrokem II. zamítl žádost a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně považovala skutkový stav za nedostatečně zjištěný a prokázaný a jeho právní posouzení za nesprávné. Správní orgán opíral svá skutková zjištění pouze o protokol o výsledku žalobkyně ze dne 17. 1. 2018, tj. vycházel z jediného důkazu. Výslech žalobkyně a listiny předložené žalobkyní byly správními orgány hodnoceny účelově k podpoře jejich stanoviska.
3. Žalobkyně při výslechu uváděla, že *„do práce chodí různě, podle zakázky ... Pracovní doba není stanovena, tu si určuje sama. Pokud má hodně práce, tak chodí již od 6:00 hod. do 17:00 – 18:00 hod., když je práce méně, tak začíná v 9:00 hod. a končí třeba v 18:00 nebo v 19:00 hod. Některý den zůstane třeba doma a nemusí to hlásit. ... Odměna za odvedenou práci je stanovena podle počtu kusů výrobků. ... V případě, že by potřebovala delší dovolenou a byla by práce, tak to musí říct p. T. Q. K.“* Tyto odpovědi nesvědčily o tom, že by se mělo jednat o závislou práci. Pokud se žalobkyně rozhodla, že nebude zpracovávat další zakázky po delší dobu, tak z ničeho nevyplývalo, že by za toto byla ze strany objednatele sankcionována. Správní orgán nehodnotil výpověď žalobkyně vcelku, ale vyjímал z jejího kontextu určité věty či pasáže, ze kterých činil neodůvodněné závěry.
4. Žalobkyně měla v době rozhodování v podnájmu svoji provozovnu na adrese X, měla ji uvedenu i v živnostenském rejstříku. Pokud šlo o samostatnost vykonávané činnosti, nebylo prvoinstanční rozhodnutí aprobované žalovanou přesvědčivé a přezkoumatelné. Žalobkyně podniká na základě smluv o dílo se spol. BONTU Invest s.r.o., ale i na základě smlouvy s dalším objednatelem, spol. KNL s.r.o., a není nijak v rozporu se zákonem konkrétní písemnou smlouvu upřesnit ústní dohodou. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně měla pevnou „pracovní dobu“. Žalobkyně si mohla organizovat výkon činnosti podle svého uvážení, nebyla vázána žádným časovým rozvrhem práce či množstevními limity výrobků. Na věci nic nezměnil ani fakt, že žalobkyně pracovala na podnajatém místě v uzavřeném výrobním areálu. Závěr správního orgánu, že žalobkyně pracovní dobu *„v reálu fakticky dodržuje“*, byl značně spekulativní, žalobkyně toto ve svém výslechu jednoznačně nepotvrdila, a žádné další dokazování v tomto směru prováděno nebylo. Žalobkyně mohla přicházet a odcházet z pracoviště podle svého uvážení, dobu, po kterou vykonávala práci, si určovala sama a čas strávený na pracovišti se nikde neevidoval. Rozhodující pro výši odměny za dílo bylo zhotovení určitého počtu kusů výrobků. Pokud by žalobkyně neodevzdala zhotovenou zakázku včas a řádně, nedostala by žádnou odměnu, ale jak velkou zakázku byla ochotna a připravena zpracovat, a tedy kolik si

vydělat, zůstávalo jen na jejím uvážení.

5. Správní orgán I. stupně přesvědčivě neodůvodnil závěr, že žalobkyně nevykonávala činnost na vlastní odpovědnost. Žalobkyně byla odpovědna za včasné a řádné zpracování zakázky, kterou na základě smlouvy o dílo zpracovala a poté předala, všechny odpovědnostní vztahy z případné vady díla vyplývaly ze smluvních ujednání s objednatelem a z občanského zákoníku, nikoliv ze zákoníku práce. Žalobkyně zodpovídala za přijatou zakázku ke zpracování, přirozeně ale nemohla zodpovídat za finální výrobek, na kterém se podíleli další zpracovatelé či zaměstnanci. I jiní drobní podnikatelé, např. maloobchodník provozující obchod, jsou vázáni určitou dobou práce (např. otvírací dobou), takže také nemohou zcela libovolně rozhodovat o tom, kdy a po jakou dobu budou práci vykonávat.
6. Také znak nadřízenosti a podřízenosti charakterizující závislou práci správní orgán vyhodnotil nesprávně, tento prokázán nebyl. Práci žalobkyně objednával a kontroloval odběratel, resp. jeho zástupce. Pokud chtěla žalobkyně na nějaký čas vysadit práci nebo odjet, musela přirozeně z hlediska slušnosti oznámit svému zákazníkovi – odběrateli, že nebude přijímat objednávky na zakázky po určitý čas, aby si tento mohl zajistit zhotovení zakázky jiným zpracovatelem. Ani z výsledku žalobkyně nevyplývalo, že žalobkyně „*bez výhrady plní příkazy p. T. Q. K.*“.
7. Žalobkyně již v odvolání uvedla, že ke zjištění skutkového stavu, o kterém by nevznikaly důvodné pochybnosti, mělo být provedeno další dokazování, a to výsledkem odpovědných osob od zadavatele zakázek, zejména osoby prostředníka p. T. Q. K. (mj. k upřesnění předmětu díla a podmínkám a dodávkám prací), který přebíral zakázky. Na tyto důkazní návrhy nebylo ze strany žalované reagováno, a ani nebylo zdůvodněno, proč provedení těchto důkazů žalovaná nepovažovala za nutné k úplnému a pravdivému zjištění stavu věci. Navíc je třeba velmi pečlivě a s vysokou mírou opatrnosti hodnotit jakýkoliv výsledek cizinky bez právního vzdělání neovládající jednatelův jazyk, jejíž výpověď je navíc interpretována osobou tlumočníka.
8. Žalobkyně zdůraznila, že obecně je odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce hlavně na podnikajícím zaměstnavateli, který z tohoto nezákonného jednání profituje a získává konkurenční výhodu. Posouzení, zda se jedná o podnikání, či závislou činnost, je předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, avšak řízení o ní neproběhlo a ani nebylo správním orgánem nijak iniciováno, stejně tak nebyl podán žádný podnět k provedení kontroly podaný příslušnému orgánu, tedy Oblastnímu inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Vzhledem k závažnosti účinků rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně a z hlediska vstřícnosti a dobré správy nic nebránilo správnímu orgánu v případě, že došel k závěru o existenci překážky pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, aby žalobkyni upozornil, že spatřuje závalu pro případné rozhodování o dalším prodloužení pobytu, a eventuálně řízení přerušil až do napravení závadného stavu. Žalobkyně si stěžela mohla být vědoma, že by její výdělečná činnost mohla být hodnocena způsobem, jak ji hodnotil správní orgán v napadeném rozhodnutí, a s takovými pro ni nepříznivými důsledky.
9. Žalobkyně již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu vznesla námitku porušení zásady legitimního očekávání. Odůvodnění žalované uvedené v rozhodnutí (na s. 8 posl. odst.) bylo

v tomto směru nepřesvědčivé, uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012-40, nebyl přílehlavý na tuto situaci. Žalovaná uvedla, že „v rámci řízení vyšly najevo okolnosti, pro které povolení k pobytu nelze prodloužit. Tyto okolnosti sice existovaly

již v době předchozího rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, avšak nebyly tehdy správním orgánem I. stupně zjištěny“. Tím tedy žalovaná připustila, že rozhodnutí správního orgánu o předchozích žádostech (v r. 2015 a dříve) byla vadná, neboť žalobkyně i před

rokem 2015 podnikala obdobným způsobem (naposledy jí bylo povolení k pobytu prodlouženo od 7. 10. 2015) a rozhodování probíhalo za skutkového stavu, který byl téměř totožný se skutkovým stavem, který prokazovala žalovaná i při podání poslední žádosti. Jejím legitimním očekáváním tedy bylo, že bude vyhověno i podané žádosti, neboť celková situace se nijak nezměnila, a to ani po stránce faktické, ani nedošlo k zásadní změně právních předpisů. Žalobkyně nikdy nebyla upozorněna, že by její předchozí výdělečná činnost byla protiprávní, řádně podávala daňová přiznání a odváděla všechny povinné platby, neměla žádné dluhy vůči ČR. Vadnost dřívějších rozhodnutí šla tedy nezaviněně k její tíži, neboť kdyby správní

orgán rozhodoval správně, již dávno mohl učinit potřebná opatření k napravení závadného stavu, a žalobkyně byla tímto postupem poškozena.

10. Žalobkyně měla rovněž za to, že právní posouzení věci správním orgánem šlo nad rámec oprávnění svěřeného mu zákonem na určitém úseku veřejné správy, hlavně pokud činnost žalobkyně posuzoval jako nelegální práci. Správní orgán je oprávněn učinit si úsudek o charakteru vykonávané činnosti žalobkyně (tj. konkrétně, zda-li se jedná o podnikání či nikoliv), avšak není oprávněn vyslovit závěr, že se jedná o výkon nelegální práce žalobkyní, protože tímto konstatováním sám presumuje, že jde o jednání zakládající skutkovou podstatu přestupku na úseku zaměstnanosti, a zároveň kdo za jeho spáchání odpovídá. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí aprobevaného žalovanou bylo též několikrát uvedeno, že u žalobkyně byl zjištěn výkon nelegální práce. Takto prezentované hodnocení bylo podle názoru žalobkyně zjevným překročením mezí stanovených v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, v kterých si správní orgán může o určité dílčí (předběžné) otázce učinit úsudek.

11. S výše uvedeným souvisel i odkaz na samotnou dikci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle kterého důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Žalobkyně měla za to, že pokud by byl v její činnosti spatřován výkon závislé práce, tak tato činnost nemůže svojí intenzitou být stavěna na roveň porušení jakýchkoliv zahraničněpolitických zájmů ČR, a ani správní orgány neodkazovaly na žádnou zahraničněpolitickou doktrínu vytyčenou Ministerstvem zahraničních věcí, popřípadě vládou ČR, která by byla porušena. Správní orgány již ani nezkoumaly, zda v době rozhodování překážka stále ještě existovala.

12. Odůvodnění rozhodnutí obou stupňů byla dále dle žalobkyně nedostatečná ve smyslu dopadů do soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně se dopady do

soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabýval pouze stručně a povrchně. Vycházel pouze z podkladů obsažených ve spisu a ze šetření v informačním systému cizinců, aniž by zjišťoval aktuální stav. Žalovaná v podstatě přejala toto nedostatečné odůvodnění. Každé kritérium pro posuzování přiměřenosti v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců by mělo být pečlivě posouzeno a vyhodnoceno, opět i z pohledu § 3 správního řádu. Žalobkyně již v odvolání namítala svůj vyšší věk, délku pobytu na území více než 10 let, ztrátu zázemí ve Vietnamu, neboť zde stěží bude hledat odpovídající práci a není účastna na systému zdravotního a sociálního pojištění zde. Žalobkyně má na území manžela, jehož pobyt je vázán na její pobytové oprávnění. Je vysoká pravděpodobnost, že se žalobkyně a její manžel dostanou do situace hmotné nouze, stejně jako jejich děti, které jsou do vysoké míry závislé na příjmech rodičů z ČR. Aby žalobkyně mohla vycestovat do ČR, musela si vzít s manželem vysoké půjčky, které dosud nemají splaceny. Stejně tak existuje námitka ohledně závažných nedostatků při vyřizování vízových záležitostí na zastupitelském úřadu v domovské zemi žalobkyně.

13. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

14. Podle vyjádření žalované k podané žalobě ze spisového materiálu jasně vyplývá, že výslech nebyl jediným podkladem rozhodnutí. Prokazatelně totiž správní orgán I. stupně užil vícero důkazních prostředků vhodných k dostatečnému zjištění stavu věci, kromě svědecké výpovědi žalobkyně totiž vycházel rovněž z výpisu z evidence Cizineckého informačního systému, z výpisu z Živnostenského rejstříku, z výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES a z dokumentů doložených samotnou žalobkyní, tedy z faktur, smluv (o díle, o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků), přiznání k dani z příjmu fyzických osob a přehledu o příjmech a výdajích OSVČ. Žalobkyně mohla navrhnout doplnění dokazování před vydáním prvostupňového rozhodnutí, avšak neučinila tak ani po řádné výzvě správního orgánu I. stupně, a sám správní orgán I. stupně další dokazování neprováděl, neboť již neměl pochyby o skutkovém stavu.
15. K návrhu žalobkyně na vyslechnutí pana T. Q. K. došlo až v odvolání, tedy po skončení nalézacího řízení. Odvolací řízení je pak vedeno zásadou koncentrace řízení a odvolací orgán, tj. žalovaná, pak postupuje podle § 82 odst. 4 správního řádu, tedy k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Nejenomže žalovaná neshledala, že by výslech pana T. Q. K. splňoval tyto znaky, navíc také vzhledem k jeho zapojení do výdělečné činnosti žalobkyně a k jeho spojení se společností BONTU Invest s.r.o. žalovaná neměla za to, že by jeho výsledkem bylo možné zjistit skutečný stav věci, ale spíše pouze účelový náhled na věc.
16. K námitce týkající se nesprávné interpretace výsledku výslechu žalobkyně žalovaná uvedla, že ze sdělených informací nebylo možné považovat výdělečnou činnost žalobkyně za nezávislou, tzn. za takovou, která je vykonávána pod vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost žalobkyně, ale naopak byla vykonávána podle pokynů toho, kdo odměnu za práci vyplácí, jeho nástroji, na jeho náklady (z jeho materiálu), v jeho

pracovním oděvu a v jeho areálu. Z výsledku dále vyplynulo, že žalobkyně nevykonává žádnou specializovanou činnost, která by byla uvedena ve smlouvě o dílo, ale takovou, kterou jí společnost BONTU Invest s.r.o. zrovna zadá, od nalepování nálepek až po montování antény. Žalovaná tuto činnost nepovažovala za samostatnou výdělečnou činnost, ale za činnost závislou i přes formální zastření této skutečnosti uzavřenými smlouvami o dílo. S odkazem na znění § 2586 odst. 1 občanského zákoníku a důvodovou zprávu k tomuto ustanovení žalovaná konstatovala, že dle výsledku žalobkyně a doložených dokladů nebylo možno usoudit, že žalobkyně vykonává dílo na svůj náklad a nebezpečí, samostatně ani s vlastními prostředky a vlastním rizikem. Žalovaná připustila, že žalobkyně zřejmě může přicházet do práce v různý čas, nicméně její příchody a odchody jsou zaznamenávány přiložením otisku prstu při vstupu do areálu. Fakt, že žalobkyně některý den nemusí přijít do práce, žalovaná přičítala snadné zastupitelnosti žalobkyně při výkonu práce, která spočívá například v nalepování nálepek.

17. Ve věci námitek žalobkyně spočívajících v posuzování znaků samostatné výdělečné činnosti žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí. Dodala, že z výsledku vyplynulo také to, že žalobkyně nedisponuje dostatečnými znalostmi ohledně fakturace její práce (ve výsledku uvedla: „*Výrobky odevzdávám panu T. Q. K.. Je to zástupce objednavatele. Zadává zakázku a také zakázku přijímá. Je od firmy BONTU. Měsíčně za mě vyfakturuje práci pro BONTU.*“, „*Konkrétní doklady jako faktury připravuje tedy pan T. Q. K.? Ano.*“) a uzavřených smluv o dílo (z výsledku: „*Podepsala jsem se zástupcem od BONTU nějakou smlouvou a ten zástupce nám pak zadá nějakou práci.*“). I to dle názoru žalované svědčilo o tom, že žalobkyně nejedná samostatně a na vlastní odpovědnost. Žalovaná považovala za prokázané, že ačkoliv žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, její činnost nevykazovala znaky samostatné výdělečné činnosti, ale činnosti závislé, a neplnila tedy účel povoleného pobytu.
18. Žalobkyně dále namítala, že je třeba s vysokou mírou opatrnosti hodnotit jakýkoliv její výsledek, jakožto cizinky neovládající jednací jazyk. Žalobkyně byla před provedením výsledku řádně poučena ve smyslu § 169j zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 18 odst. 1 správního řádu mimo jiné i o tom, že je povinna vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, tudíž měla žalovaná za to, že výsledek žalobkyně byl věrohodným důkazem. Pro úplnost žalovaná citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 78/2018-46 ze dne 16. 5. 2018, kde cizinec v obdobné věci rovněž nesouhlasil s tím, že správní orgán ve svých závěrech vycházel z jeho výsledku. Sdělení žalobkyně uvedená v protokolu o výsledku považovala žalovaná za pravdivá, což žalobkyně sama stvrdila svým podpisem, přičemž tlumočnicka si zvolila dle vlastního výběru a ze své vůle, a nemůže tedy výsledek zpochybňovat na základě tvrzení nesprávné interpretace odpovědi tlumočnickem.
19. Žalovaná dále nesouhlasila s názorem žalobkyně, že posouzení, zda se v jejím případě jedná o závislou nebo samostatnou činnost, bylo předmětem předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, ani že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn vyslovovat závěry o činnosti žalobkyně, a svůj názor podepřela citací rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 97/2015-88 ze dne 26. 6. 2017. Žalovaná měla za to, že správní orgán I. stupně oprávněně posuzoval povahu činnosti žalobkyně a nepřekročil své pravomoci vzhledem k tomu, že nerozhodoval, zda je žalobkyně vinna ze spáchání jakéhokoli přestupku, neukládal jí za spáchání přestupku jakoukoli sankci, ani ji ze spáchání přestupku neobvinil. Nezahájení řízení o přestupku spočívajícím ve vykonávání nelegální práce nemělo vliv na napadené rozhodnutí žalované ani správního orgánu I. stupně (obdobně viz rozsudek Nejvyššího

správního soudu č. j. 2 As 62/2011-77 ze dne 6. 6. 2011).

20. Žalovaná dále připustila, že v případě žalobkyně nebyl protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce součástí spisového materiálu, nicméně žalované bylo z úřední činnosti známo, že v místě výkonu výdělečné činnosti žalobkyně, na adrese X, kontrola provedena byla. Z protokolu Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 o kontrole provedené podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, u společnosti BONTU Invest s.r.o. na pracovišti GEMTEK.CZ, s.r.o., Chebská 555/7, 322 00 Plzeň-Křimice, vyplývalo, že kontrolovaná osoba, společnost BONTU Invest s.r.o., umožňovala výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzickým osobám podnikajícím na základě živnostenského oprávnění v provozovně společnosti GEMTEK.CZ s.r.o. na adrese Chebská 555/7, 322 00 Plzeň, na základě smlouvy o dílo. Z důvodu, že tento protokol nebyl správním orgánem I. stupně zahrnut do spisového materiálu, na něj žalovaná ve svém rozhodnutí nijak neodkazovala. Avšak jelikož žalobkyně sama na kontrolu Oblastního inspektorátu práce v žalobě upozornila, poukázala žalovaná na tyto jí známé skutečnosti, neboť Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37 v bodu 15 uvedl, že nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby přehlížely skutečnosti známé jim z úřední činnosti, popřípadě vyplývající z paralelně vedených správních řízení (viz také rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 4. 2018, č. j. 50 A 68/2017-29).
21. V souvislosti s námitkou porušení zásady legitimního očekávání žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, kde na straně 8–9 uvedla, že v rámci řízení v prvním stupni vyšly najevo okolnosti, pro které nelze povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, a že žalobkyně nemůže očekávat, že jelikož zůstaly podstatné skutečnosti týkající se její výdělečné činnosti nezjištěny v předchozím řízení, zakládá to její legitimní očekávání, že zůstanou nezjištěny i v dalším. Žalovaná tedy neměla za to, že by mohlo být porušeno legitimní očekávání žalobkyně, které se zakládalo na tom, že i nadále nebude zjištěno, že neplní účel povoleného pobytu na území.
22. Žalobkyně dále nesouhlasila s aplikací § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu představuje neplnění účelu předchozího pobytu závažnou překážku ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Žalobkyně ve výsledku uvedla, že práci pro společnost BONTU Invest s.r.o. vykonává již od roku 2014. Z toho vyplývalo, že činnost, kterou správní orgán I. stupně neposoudil jako podnikání, vykonávala již v době platnosti předchozího povoleného pobytu. Žalovaná tedy i s odkazem na bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 302/2017-27 ze dne 16. 10. 2017 považovala aplikaci ustanovení za správnou.
23. V souvislosti s námitkou nedostatečného zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně žalovaná odkázala na stranu 8 napadeného rozhodnutí, kde se posouzení věnovala. Žalovaná připomněla, že na cizinci leží břemeno tvrzení ohledně prokázání intenzity jeho rodinných a soukromých vazeb na území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Při výsledku žalobkyně uvedla, že na území České republiky má manžela a sestřenici, zbytek rodiny (dospělé děti, matka, sourozenci) bydlí ve Vietnamu, a že ona sama s manželem stále vlastní ve Vietnamu dům. Žalovaná neshledala, že by žalobkyně byla ve vyšším věku, naopak je stále ve věku produktivním. Manžel žalobkyně pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tudíž návrat žalobkyně do země původu by měl za těchto okolností znamenat

rovněž i návrat jejího manžela. K porušení jejich rodinných vazeb tedy nedojde. Oba mohou být ekonomicky aktivní v zemi původu a žalovaná neviděla důvod, proč by se měli ocitnout v hmotné nouzi. Žalovaná tedy považovala dopady rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu za přiměřené vzhledem k důvodům, na kterých rozhodnutí stála.

24. Konečně k námitce závažných nedostatků při vyřizování záležitostí na zastupitelském úřadu České republiky ve Vietnamu žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 78/2018-46 ze dne 16. 5. 2018 konstatovala, že se jedná o skutečnost, která nemá žádnou přímou souvislost s předmětem řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích konstantně uvádí, že tyto problémy je nutné řešit právními prostředky ochrany v řízení o případné nové žádosti o pobytové oprávnění, resp. prostředky ochrany proti postupu zastupitelského úřadu v procesu nabírání žádostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27).
25. Žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a bylo v souladu s platnými právními předpisy. Byla rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení, a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

26. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
27. O žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tím výslovně souhlasily (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

28. Žaloba není důvodná.
29. Pokud se jedná o námitku žalobkyně, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav, když vyšly toliko z výsledku žalobkyně, pak se soud s danou argumentací neztotožňuje. Soud má naopak za to, že správní orgány nepochybily, pokud se opřely o skutečnosti, které žalobkyně o způsobu realizace své pracovní činnosti na území ČR vypověděla v rámci účastnického výsledku, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobkyně ke svému pracovnímu působení uváděla. V rámci výsledku se žalobkyně vyjádřila ke všem okolnostem, které jsou nezbytné pro posouzení charakteru její činnosti, proto provádění dalších důkazů (výsledku pana T. Q. K.) nebylo k řádnému zjištění skutkového stavu třeba.
30. Soud se neztotožnil ani s výtkami směřujícími proti samotnému hodnocení skutečností, které žalobkyně vypověděla v rámci výsledku. Naopak soud má za to, že výsledkem

žalobkyně bylo bezpečně prokázáno, že žalobkyně osobně a soustavně konala práci pro společnost Gemtec skrze zprostředkovatele BONTU Invest s. r. o. podle jeho pokynů v podřízeném vztahu. Žalobkyně vypověděla, že práci jí zadává T. Q. K., který je zaměstnancem zprostředkovatele, k práci žalobkyně využívá pomůcky zprostředkovatele, její docházka je v areálu společnosti Gemtec monitorována, nerozhoduje o náplni své činnosti. Tyto skutkové okolnosti jednoznačně vypovídají o tom, že žalobkyně vykonávala závislou práci, přičemž tvrzení obsažená v žalobě na daném závěru nemohou nic změnit – jestliže se v žalobě podává (viz bod 2 žaloby), že žalobkyně mohla do areálu společnosti Gemtec dorazit podle svého uvážení, tj. neměla pevně stanovenou pracovní dobu, pak tato skutečnost výkon nijak výkon závislé práce nezpochybňuje. Je třeba si uvědomit, že zákoník práce upravuje řadu forem docházky do práce, přičemž pružná pracovní doba, kterou žalobkyně popisuje ve výslechu, je pracovněprávními předpisy předvídaná.

31. Dokazováním tedy bylo prokázáno, že žalobkyně po celou dobu povoleného posledního pobytu, podnikatelskou činnost nevykonávala, když vykonávala závislou práci. Pokud žalobkyně v této souvislosti zpochybňuje možnost správních orgánů vytvořit si úsudek o povaze činnosti žalobkyně, pak je na místě plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání x závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek. Z popsaného rozsudku vyplývá i závěr, že „[13] Bylo-li v této souvislosti v předcházejícím správním řízení zjištěno, že výdělečná činnost žalobce znaky podnikání nenaplňovala (přičemž tento závěr, ani s ním související konkrétní skutkové okolnosti, nebyly v řízení předmětem sporu), nastala zde bez dalšího překážka, která bránila žádosti stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyhovět, a jako taková tedy nutně musela vést k zamítnutí žádosti stěžovatele. V důsledku toho pak zároveň bylo nadbytečné provádět ze strany správního orgánu jakékoli další úkony a dokazování směřující k posouzení, zda se v případě faktické činnosti stěžovatele jednalo o závislou práci a zda byla vykonávána legálně či nelegálně.“
32. Důvodná není ani námitka porušení legitimního očekávání žalobkyně. Soud uvádí, že aplikovatelnost zásady ochrany legitimního očekávání je omezena tím, že nesmí jít o „nezákonné“ legitimní očekávání. Případné dřívější nezákonné rozhodnutí při existenci jednoznačné právní úpravy nemůže vyvolat právo na prodloužení pobytu žalobkyně při zjevné nezákonnosti, nemůže ani založit legitimní očekávání a právo na porušování norem vyplývajících z právních předpisů.
33. Žalobkyně dále namítala, že její jednání v projednávané věci nepředstavuje „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Soud s tímto tvrzením nesouhlasí, naopak se plně ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že dlouhodobé neplnění účelu povoleného pobytu představuje hrubé nerespektování zákonných pravidel pobytu cizinců značné intenzity a naplňuje skutkovou podstatu shora citovaného ustanovení.
34. Žalobkyně dále namítala, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Je nezbytné zdůraznit, že prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahuje obsáhlou pasáž, v níž jsou podrobně popsány poměry žalobkyně a její rodiny, přičemž správní orgány tyto okolnosti srozumitelně vyhodnotily a

dospěly k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Z okolností zjištěných správními orgány nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájmem České republiky, aby žalobkyně opustila její území. Samotná skutečnost, že žalobkyně pobývá na území dlouhodobě a vytvořila si zde sociální a ekonomické vazby a zázemí, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Lze shrnout, že vypořádání dopadů rozhodnutí do sféry žalobkyně a její rodiny je dostatečné a správné.

35. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

36. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 7. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu